

NEN MONSTRE

Un dia, de bon matí, jo, la Berta, una nena de cabells pèl-rojos, arrissats i curts, ulls blaus, amb galtes pigoses i molt blanca, em desperto a les vuit i dos minuts per anar directe al col·legi, on fa 10 anys que hi vaig. És a dir, que ara exactament som a l'any 2000.

En arribar, no saludo ningú, perquè no tinc amics, sóc massa tímida. Entro a classe, exactament 2 minuts tard. Tothom em mira amb cara de pomes agres, ja que fins que no hi hagi arribat tothom, mai no posem en marxa la classe. La senyoreta Dolors em saluda dient-me:

-Hola Berta. Arribes tard, no sé si ho sabies?

-Ja ho sé senyoreta, m'he despertat una mica tard avui- vaig dir amb veu molt fluixeta.

-Corre, vés al teu lloc, i treu el llibre de matemàtiques- va dir amb veu molt dolça i calmada.

-D'acord senyoreta- li vaig contestar.

Quan vaig estar asseguda al meu lloc, just per la porta va entrar un nen. No el coneixia, era bastant moreno i amb cabells arrissats i curts. Em va mirar amb els ulls més bonics que he vist mai; verds, amb una mica de blau, tocant l'iris.

No va entrar sol, estava amb la directora, que va dir:

-Hola nens, vull presentar-vos un nou alumne; es diu Ignasi, i vull que el tracteu com si estigués a casa seva, perquè el pobre és orfe. Vols dir alguna cosa Ignasi?

-Hola- va dir amb veu tímida, però molt, molt dolça. ☺

Va anar directe a la cadira, buida, que hi havia al meu costat i em vaig posar vermella, naturalment.

Va ser un dia d' allò més curiós, perquè ja només sortir del col·legi, com que jo anava caminant cap a casa, vaig decidir seguir-lo, sigil·losament, provant que no em descobrís.

Vaig veure com s' endinsava en el bosc que hi ha davant de la nostra escola, i va anar cap a la part sud, just la part que jo mai no havia gosat explorar.

El meu avi m' havia explicat que antigament, allà, hi havia una casa abandonada, on vivia un home boig, i una dona molt, molt bonica, però completament enamorada de l' home boig. També em va dir que van tenir un fill mig humà mig monstre. Però, per sort, també va dir que els pares, ja havien mort, i que el fill encara seguia rondant per aquella part del bosc.

Seguint les seves passes, al final, vam arribar a la casa. Era ben bé com me l' havia imaginat. Sortia una llum blavosa de les quatre-centes finestres que aproximadament hi havia per tota la casa.

Em vaig espantar. Vaig cridar, i el noi em va sentir just quan estava ficant el peu dins de la casa.

Va reaccionar ràpidament. Va córrer com la llum cap a mi i em va saltar a sobre. Vam rodolar enganxats durant exactament 34 segons. Quan ens vam aturar, es va fer un silenci absolut. Durant aquest temps em vaig poder fixar més en la seva cara, ara recoberta de pèl i amb uns ullals sortint de la seva boca que li arribaven fins a la barbeta.

Vaig cridar encara més fort i em va tancar la boca amb la seva mà mig pota peluda, per poder deixar anar les següents paraules:

-Tu no has vist res! Jo no he estat aquí i tu no saps qui sóc en realitat. Això queda entre nosaltres- va amenaçar amb veu molt greu, deixant-me parlar després.

-Emmm... d' acord, però amb una condició.- vaig dir decidida amb una mica de por encara.

-Quina?- va preguntar.

-Que jo em quedi a amb tu, aquí, per tota la vida sense anar a l' escola, sent feliços i passant meravelloses aventures.

En acabar de dir això, li vaig fer un petó a la galta. I va assentir amb el cap.

No tinc molt clar per què va dir això, ni per què li vaig fer un petó. Es com si només la meva boca estigués deixant anar paraules sense ni tan sols adonar-me. Suposo que aquest desig va entrar al meu cap. Però vaig estar d' acord amb el meu subconscient, totalment d' acord.

-Bé, al pati de l' escola ho parlem- va dir mentre el pèl li anava desapareixent.

-D' acord- vaig dir.

L' endemà tothom m' enviava avions de paper amb missatges com: " tu i l' Ignasi feu bona parella, eh?" o " Que content deu estar l' Ignasi de seure al teu costat, no?"

Tot això era ridícul, o això pensava jo. El cas és que no entenia com, de cop, totes les noies em miraven com pensant " Quina sort té aquella "pringada". O això, m' imaginava que elles pensaven.

-Nens, us voldria comunicar que avui el pati serà mitja hora més llarg- va dir la senyoreta Dolors.

-Ueeeeee!- van fer tots (també l' Ignasi)

- Calmeu vos !- va cridar- que no hi ha per tant!

En arribar al pati, l' Ignasi i jo vam anar directes cap al mateix lloc, la porteria.

Quan vam ser-hi va deixar anar:

-No cridis-va dir fluix, però decidit.

-Què?... aaah!- vaig dir cridant.

De cop, em vaig trobar volant pel aires.

Suposo que cap a un lloc que mai ningú ha estat i cap a un lloc que mai ha

existit.

I vet aquí com va acabar la Berta, que sóc jo, una nena molt curiosa que va encuriosir-se d' una bèstia i va acabar vivint amb ella a dalt d' una estrella.

Star